

Universitätsbibliothek Wuppertal

Ērodotu Alikarnassēos Historiōn Logoi 9, epigraphomenoi Musai

Herodotus

Genevae, 1618

Ex Ioachimi Camerarii prooemio

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1452)

EX IOACHIMI CAMERARII
PRO O E M I O I N H I S T O -
R I A S H E R O D O T I .

Q V V M Ricardus Crocus, Britannus, qui Lipsiam aduenerat, statuisset domi suæ quibusdam priuata opera Herodoti historias explicare, nos etiam tum ad hunc autorem cognoscendum à magistro sumus missi. Etsi autem Crocus vix peruenit ad secundum illius auctoris librum enarratione sua, ego tamen captus dulcedine & elegantia atque etiam facilitate scriptorum, quum celeriter diuersitatem quandam sermonis, quam *δύλεκτον* vocant, percepissem, ita postea semper in illo legendo hæsi atque perseveraui, vt qualemcunque (sentio enim quàm exigua hæc sit) facultatem Græcæ linguæ consequuti sumus, eam magna ex parte Herodoti lectioni acceptam referre debeamus. Itaque & nunc eum quo tum vsus fui (acceptum à magistro, Herodoti codicem, tractatum, versatumque à me plurimum, omnibus in pagellis notatiunculis & scriptura nostra insignem, inter alios omnes & diligo maximè, & quoties fortè aspexi, non vnquam ferè temperare mihi possum quin aperiam, & in eo aliquid legam. Tum redit in memoriam puerilis studij iucundissima cogitatio: & illum laborem mediocrem, non tamen fuisse omnino *ἀλίον, ἢ δὲ ἀτέλεστον ἰδρῶν ὄνδρῶσα, λατορ*. Autorem autem istum tanti facio animo meo, vt nullum omnium aliorum huic meritò anteponi posse censeam.

Paulo post.

Neque me fugit, posse hoc testimonium de Herodoto meum videri magis amoris esse erga illum tam longo tempore confirmati, quàm iudicij, vel etiam illo hoc esse corruptum. Notum enim quod & astrologi vsurpant, *τιὰ φιλίαν καὶ τὸ μίσην ἐλαττοῦ τὰ μέγιστα, καὶ μεγαλυτέρω τὰ σμικρότερα*. Quapropter hoc loco placuit causas exponere cur tantum facerem illum, & veluti rationes referre sententiæ nostræ, atque etiam respondere iis quæ rescuissemus aduersus ipsum dici solere: vt intelligi posset, neque nos temere aut de puerili persuasione quadam illum celebrare, & insectatores ipsius ad malignitatis crimen quandam etiam imprudentiæ ignominiam sibi accersere. Ac nostra sententia paucis illa quidem confirmabitur. responsio erit longior, vt necesse est: de qua tamen & ipsa, inductio animi mei & rationum conclusio magis atque certius poterit perspicui. Quum igitur in quocunque autore in primis id quod ab illo susceptum est ad exponendum, & ipsa expositio, considerari soleat: in priore hæc ferè spectanda ad laudem existimo, si ex res sumptæ delectæque sint quarum cognitione alii adiuuari, quæque ipsæ sua sponte bonitate placere posse videantur: in posteriore, si expositio sit verbis sententiisque apta atque consentanea. Quæ breuiter dicta latè patent ad intelligendum. Sed in vtroque quid Herodotus neglexit, vel non præstitit potius, quominus præclarissimus & celeberrimus autor haberi debeat? Nam quæ accedit antiquitatis auctoritas, quanti & ipsa sit putanda, quantumque ponderis habeat, quis non videt? Quisve ignorat, omnium consensu maximam huic laudem, admirationem, reuerentiam deberi? Quum autem priorum temporum historias, variarum quidem gentium, sed potissimùm Persarum & Græcorum, componendas & narratione sua exequendas suscepisset, nonne potius præcipuas & præclaras res complexus est expositione sua, quàm nihili atque futiles? vt fecerit, fortasse & veteres aliqui, certè posteriorum ex illo genere sophisticò multi, qui nihil nisi inani quadam oblectatione animos leuium quorundam afficere studuerunt: sicut ille Æthiopicorum & Dææ Syriæ autor: de quibus facilè existimari potest de similibus operibus aliorum. Ergo nihil tale in hoc esse autore affirmo? Minimè equidem: sed hoc caput esse historiarum nego, quum sit potius expositio & exaggeratio quædam illius. Argumentum autem & caput quod: fundationes, euerfiones, mutationes regnorum maximorum, opulentissimarum urbium expugnationes, successiones potentissimorum regum, celeberrimarum ciuitatum fortunæ & imperia. Oratio verò nonne placidissimè decurrens, omnibus ornamen-

tis conspicua est & illustris? Sola compositione (vt Ciceroni placet) dissolutior, id est, numeris carens: quum naturalium quædam in illa tamen numerorum modulatio inest, à quo ipso etiam præstantia quædam non abest. Narrationes sunt disertæ: indicationes expressæ & speciosæ: explicationes accuratæ & euidenter: collectiones certæ atque plenæ: in his rerum gestarum, hominum, temporum fides: accurata compertorum relatio, dubiorum coniectura sagax, fabulorum verecunda commemoratio: mira vbique simplicitas & eximius quidam candor. Quæ omnia historiarum potissimum famam, dignitatem, virtutem constituunt & perficiunt.

His breuiter & strictim commemoratis, ad ea quæ in hoc autore reprehendi, quorumque nomine vituperari à quibusdam ille solet, accedamus. Contra quæ quum dicemus, etiam eorum pleraque quæ posuimus paulo antè, tractabuntur copiosius & enodatus. Ac primum de illa vulgari & sanè veteri accusatione mendaciorum pauca differamus. non enim certè res ipsa multa desiderat. Aldus etiam Manutius iam hoc ante nos crimen diluit. Sed quænam sunt illa obsecro mendacia? Quidam sanè profitentur ea se annotasse & confutasse: quæ vtinam peruenissent in manus nostras. ita enim futura esset responsio copiosior. Neque desunt qui Herodoti potissimum scripta illi satyræ insectationi occasionem præbuisse perhibeant, vt audaciam mentiendi in historia Græcorum exagitet. Nam Athos (vt ille loquitur) velificatus, deridetur, & compedes Helleponti, epotæque flumina Medo. Nonnulli fabulosas quasdam narratiunculas insertas passim historiarum, vt huius grauitate indignas, reiciunt, & propter illas autorem mendacij damnant. Sed de iis quæ memorantur ab Herodoto propter magnitudinem nobis incredibilia, periniquum fuerit iudicium, si non vera esse ideo statuemus, quod notis cuique rebus, moribus, disciplinæ non similia, neque rationibus nostris congruentia esse videantur, sique non nisi iis quæ facillè intelligere & animo complecti possimus, fidem habendam esse ducemus. Quàm multa illi ipsi qui hæc antiquiora falsa fictaque esse affirmare audent, se vidisse referunt & pro certis commemorant, à quibus assensio legentium refugit? Etiam posteris hoc nostris accidet, vt multa quæ nunc nimis verè fiunt atque geruntur, expositione inflata & amplificata esse suspicentur. Sunt sanè quædam inaniora (non enim nego) in talibus, vt in peregrinorum, qui adiere illa loca quæ tellus extrema refuso summouet oceano, sermonibus. Cuius inhumanitatis tamen fuerit, vniuersum genus narrationum istarum semel abiicere vt futile & vanum? Quod si fiat, omnem historiarum rationem confundi, habitumque peruertere necesse sit. Quid de Babylone prodiderit Herodotus, non est ignotum. Hæc nobis scilicet probabuntur de sensu & cognitione oppidulorum nostrorum. Quid enim ad illa spatia, vel maximæ vrbis omnium quas nouimus ambitus? Itaque & Aristoteles gentem regionemve appellandam potius Babylona, & si qua alia æqualis fuerit, quàm ciuitatem aut urbem, censet. Quid de fertilitate soli Assyrij quæ narrat, an nos credere poterimus de nostris aruis? Quo tamen loco ipse ignorantiam incredulitatem refutauit. sic enim ait, *Ita bene fert ea terra fruges vt nunquam non reddat ducena: si autem quàm potest optimè tulerit, reddit trecena. Folia tritici & hordei lata nascuntur digitis commodis quatuor. At milij & sesami quam procera arbores exsurgunt, in scientia certa non memorabo. Intelligo enim, eos qui in regione Babyloniorum non fuere, minimè credituros vel ea quæ de frugibus modo diximus.* Sunt autem hæc etiam distinguenda. Alia enim ad vtilitatem aliquam legentium, vel explicationem eorum de quibus narratio fit, referuntur atque pertinent: vt Babylonis descriptio, & copiarum Xerxis enumeratio. de quorum altero facillè perspiceretur, meritò fuisse securos ciues in tali & ita munita vrbe: alterum & potentiam regni Asiatici, & in quod tum periculum Græcia venerit, demonstrat. Vtrumque autem documentum quoddam dat, nullas, quamuis magnas, vires, infractas, neque opes inuictas esse. In aliis nihil queritur, nisi vel delectatio, vel vt audientium animi moueantur noua mirabilique narratione: vt de gryphibus, formicis Indicis, phœnice, & his similibus. Horum, vt illa omni equidem mendacii crimine planè libero, ita haud facillè concessero, in horum vlllo mendacii manifesti autorem redarguendum esse: quum tot derisa quondam & exhibita, pænè iam comperta esse existimentur: quumque non minus istis à veritate abhorrentia multa asseuerentur ab iis, qui non audiuisse de aliis, sed se ipsos aspexisse dicunt: vt nihil tam sit absurdum quin fidem reperire posse videatur. Sed ab his recedamus.

Ob fabulosas quidem narratiunculas tantum abest vt quasi mendacem inCESSI vituperarique autorem hunc debere putem, vt etiam, quum & aptissime illas inseruerit, & bellicosissime concinnarit, & venustissime composuerit, admirandus: quumque instructionem in singulis aliquam vitæ, consiliorum, actionum comprehenderit, eximiam gratiam quoque

Iuuen. fa.
2yr. 10.

Polit. 3.

In Clione,
c. 193.

Clione, c.
178. & f.
Polymnia
c. 61. & f.

Euterpe,
c. 73.
Thalia, c.
102. &
116. Mel-
pom. c. 13.

ab omnibus meritis esse videatur. Quid quod fidem suam in his fere liberat, cauētque ne-
 quis simplicior decipiatur, quum addit semper huiusmodi quiddam, *Ut ferunt, Ut ego audiui*
Quod veri mihi quidem simile non sit. In Euterpa verò plane refutat illam fabulam de præci-
 sis ancillarum manibus. *Hæc garrientes ita narrare mihi quidem videntur.* Item Melpomene,
 fabulam de Pnyllis præmunī. ea enim quæ Afri perhibeant se memorare ait. Quid autem
 dicit in Polymnia, quod meminisse in tota historia vult lectorem? *Ego, inquit, quæ fando co-*
gnoui, exponere narratione mea debeo omnia: credere autem esse vera omnia, non debeo. In con-
 iecturis quidem sequendis, quum de apparentibus (vt ipse ait) obscura colligere studeret, si
 falsus est, cui, obsecro, omnium hoc non accidit? Neque qui tale aliquod erratum in scriptis
 veterum animaduertit, sibi ideo illi placere & illum contemnere debet. quod serè inerudi-
 tiores isti facere consueuerunt, qui exultant ad hos notationum & reprehensionum successus,
 non secus ac si thesaurum inuenissent: quum hic verè tum thesaurus (secundum vetus ver-
 bum) in carbonem euadat. Sed paulum etiam ad fabulas illas reuertamur: quæ, obsecro, cur
 offendant animum cuiusquam, quum veritati & integritati historiae minimè officiant? Sed
 vt insertæ apud Thucydidem conciones, (quas certè nemo, vt opinor, non confictas, neque
 non quidem nullas, sed non tales ab iis quibus attribuuntur habitas esse videt) illæ tamen
 vt in grauitate huius auctoris, admirationem, ita in dulcedine nostri, fabellæ voluptatem ha-
 bent. At egressiones, & nihil ad rem pertinentium quasi inculcationes, ab historia alienæ
 sunt. De quo equidem aliter sentio, neque in hoc, neque vlllo in genere eruditionem, in-
 telligentiam, doctrinam quasi in angustum cogendam, vt non liceat euagari & excurrere, si
 libeat, longius. Immo vel solus hic fructus est ingenii & industriæ studiorum, vt veluti o-
 stentatione iactantiaque sui gloriam laudemque petat. Auferat in his mihi aliquis ista: in-
 corruptam, sanctam, castam, vt virginem, debere esse historiam. Non corrumpunt e-
 nim, non violant hæc illam: sed exornant, vt aurum & gemmæ pudicissimarum quoque
 corpora, purissima illa quidem. Nam vt malæ & profligati pudoris femine insigniorem
 reddunt comptu turpitudinem suam: ita, quamuis varia copiosaque sit quasi emblematis
 quibusdam, summa historiae falsa & commentitia, merito in sua hæc infamia quasi su-
 perba improbetur. Itaque non inornatam, non nudam, non contractam, sed splendidam,
 vestitam, explicatam (dummodo integram, & vt ita dicam, probam & incorruptam) de-
 cet esse historiam. Cuius fidem omnem nonne in temporum indicatione, in nominum
 commemoratione, in rerum tam bello quam pace à quibusque susceptarum atque gesta-
 rum certa enarratione, in occasionum consiliorumque prudenti persecutione omnes po-
 sitam esse sentiunt? Quæ vniuersa nostrum auctorem existimo & custodisse diligenter, &
 præstitisse præclarè. Quæ enim tempora indicauit falsò, quæve confudit? Quorum ho-
 minum locorumve nomina posuit perperam? Res autem ab iis gestas quos complexus fuit
 narratione sua, accuratè quidem illas retulisse non dubitarim asseuerare: certò autem
 & verè quoque, libenter equidem crediderim, quanquam ab aliquibus assensio quodam-
 modo refugiat. In consiliis profectò & occasionibus recensendis qui circumspectionem &
 prudentiam requirit maiorem, nimium is quidem esse fastidiosus mihi videtur. Ad hæc, si,
 vt in tabula magni & memorabilis argumenti, adiuncta sunt veluti *πέρπερον*, quibus vndi-
 que illa insignis & conspicua reddatur, cuius quæso vel rationis vel sapientiæ, ne dicam in-
 cogitantia & stultitiæ, fuerit reprehendere? Quum autem historia non solum delectationem
 cognitionis, sed instructionem etiam animorum continere debeat, vt & voluptatem
 & vtilitatem afferat legentibus: si his ipsis quæ vt fabulosa norantur, etiam monita vtilia at-
 que salutaria multa insunt, quis iam eos non modò qui vituperent, sed qui laudent, iniquius
 ferre omnino possit? Fuit Candaules rex Lydorum: nemo, vt opinor, negare audeat. Hoc
 tempore in aliam familiam translatum fuit regnum Lydiae. an quisquam falsò hoc proditum
 dicit: Cur igitur illa iam culpant de satellite coactò aspicere nudam reginam? Quæ si, quod
 haud scio annon sint, conficta essent, quanti multis de causis fieri mererentur? Nonne il-
 lam peruersionem animorum, quæ ita mirabiliter, vt diuinitus effici videatur, sæpe vrgen-
 tibus fatalibus casibus animaduertitur, demonstrant? Quàm speciosis & bonis sententiis
 illustris est narratio? Idem & in aliis multis poteram, sine vlllo exquisitionis labore, osten-
 dere. Expugnari præter omnium metum & opinionem Sardis oportuit. Sit iam illud de
 puero nato cum capite leonino falsum, (quod fortasse minimè est) quàm pulchrum hoc?
 quod non circum ille urbem totam latus fuit: quod si factum fuisset, capi secundum respon-
 sum diuinorum vrbs non posset. Sint sanè illa Scytharum dona fictitia: quid incommo-
 ditatis tamen habet, vel quid potius pulchritudinis & bonitatis non habet cum enarra-
 tio, tum interpretatio elegans, festiua, acuta? Sed quare ego prauitate quadam animi,

Polymnia
c.14.
Vrania, c.
137.

non vera esse potius, id est, ita audita cognitâque auctori, putem? Eadem & de Xerxis somnio, de regibus Macedonum, deque aliis similibus dici possint. Quapropter, quod ad crimen hoc vanitatis attinet, prorsus in nostro autore turpitudinem illam & mendaciorum maculas deterfas esse confido. Neque possum satis animo constituere nro, qui factum esse existimem, ut à veteribus quoque illud in hunc conferretur. Nisi vnus fortasse aliquis plures in errorem induxit, aut inuidia odiûmve, vel (vt mollius dicam) animi certa quædam delinatâque inductio quosdam ad huiuscemodi calumnias impulit. Sed hæc velle exquirere omittamus.

NUNC AD aliam maiore studio susceptam & grauius atque inimicius factam accusationem veniendum, quam intendit huic vir magnæ doctrinæ & sapientiæ laude clarus, Plutarchus Chæronensis, qui nostrum autorem acerbissimè postulauit & conuincere conatus est malignitatis, edito libello, cui præscripsit *ἄξιον ἦν Ἡεροδοτὸν κακοῦθρίας*. Contra quæ, etsi singularis est viri autoritas & celebris eruditio, concedi tamen nobis oportere puto, vt pro Herodoto dicere liceat: si illi permittitur, contra non minus se, quam nobis ipse est, antiquiorem Herodotum scriptio, atque aliquanto certè præstantiorem multis nominibus virtutum. Ipse quidem Plutarchus quo paratior venit ad maledicendum Herodoto, & in eo copiosus fuit ac vehemens, hoc minus læsisse illum putari debet. Quis est verò qui non laudatissima quoque conuiciis impetere posse videatur, quum Zoilos & Xenophanes suos habuerit Homerus? Quid autem verbis conquirere & comprehendere homini non infanti neque obtuso difficile? Et dicit hoc egregiè Æneas ad Achillem,

Iliad. v.

*Multa licet memoret conuicia vterque vicissim,
Quæ neque centenis remis instructa carina
Perferat. ipsa etenim facilis verbisq; redundans,
Sermones variis hinc lingua reuoluit & illinc:
Quisque & fortè alij quod dixerit, audiet ipse.*

Ut autem contra ea quæ quisque improbet dicere rectè possit, ita quomodo dicat diligenter considerandum: nequid vel incitè vel etiam malignè improbare videatur. Nam horum vtrumcunque deprehensum & notatum contradictionem omnem infirmat: ita quidem sæpenumero, nemo vt responsione magnopere dignam arbitretur. De quo & elegantissimis versibus & luculento sensu compositum epigramma Græcum Eueni veteris poetæ fertur: quod nos quondam Latinum fecimus vt sequitur,

*Est multis pariter mos omnia dicere contra,
Sed non & similis dicere recta labor.
His sat erit verbum me commemorasse vetustum:
Hæc mihi quum placeant, tu licet illa probes.*

Plutarchus autem minimè cauit ne insimulando malignitatis alterum, malignitatem ipse quandam singularem suam proderet. Nam quum collegisset quasi intimos sensus & reconditam voluntatem prauitatis malignorum, ad illa à se proposita postea, vt pueri à magistris secundum capita quædam traditas materias deducere iubentur, sic accusationem suam applicauit, in autorem hunc (vt ego quidem iudico) illa conferens alienæ malignitatis crimina. Ac ne dissimulauit ipse quidem neque texit causam iræ ac odii sui: nam suam ciuitatem, id est Bceotos, ignominia affectos, & infamatos (vt ait) immeritò, grauitè fert & dolenter. Hinc igitur illæ lacrymæ, hæc illa indignatio. Statim igitur quid autoritatis in tali criminatione sit, quam non veritatis sed vltionis cupiditas expresserit, apparet, vt illius quasi filium sequentes, refellere quæ congeffit singula nihil sit necesse. Sed ad quædam tamen aliquid dicamus.

Quòd verò huic incipiens, suauitatem orationis, qua iucundè commouerentur legentes, exprobrat, ad id nihil aliud respondendum censeo, quàm quod Alexander Hectori fratri, qui sibi in iurgio formosiratem obiecisset, *Ὅτι τοι δὲ πρόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐπιμυθεῖα δῶρα*. Sed malignitatem omnem vndique ita colligit: Primùm de vsu nominum asperiore, deque verbis durioribus, in copia molliorum & leniorum. Deinde, si extra historiæ seriem alicuius vitia, vel si in hac laudes ieiunius commemorentur. Præterea, quum plurium fortè sermones referantur, assentiri deterioribus. omnino enim coniecturas sequi ad peiora, esse malitiosi & infensi animi. Postremò, laudis adiectione veluti condire vituperationem. esse enim simplicitatis hanc simulationem pessimam. Quid ad hæc ergo dicemus? profectò non reperit in Herodoto ista Plutarchus, sed animo suo conquisita in illum intulit. Quare enim vsus nominum verborumque in hoc autore non probat? qui quidem (vt existimo) vsus est diserta & accurata oratione ætatis suæ, quam à posterioris sæculi forma dif-

ferre

PROOEM. IN HERODOTVM.

ferre nos quoque intelligere possumus. Quid autem causæ fuerit cur non potius illa verè & simpliciter, quàm mendaciter & inuidè: dici sentiamus? Egregium est quod conquerenti Lathenis factioni, (quorum scelere prodita fuerat Olynthus) contumeliosè à Macedonibus se nefarios proditores appellari, respondisse Philippum regem accepimus, *Macedonas esse indoctam nationem ac inciuilem, solere q̄, ficum nominare ficum, & lignonem lignonem.* Quid autem offendit (obsecro) Plutarchum, quòd Herodotus protulit asperius quædam, ac non molliuit appellationibus? Visum enim scilicet illi fuit id dicere quod esset. Nam de coniecturis sequendis deque laude & vituperatione vniuersa hoc licebit vnum iterum atque iterum respondere: de suo illum iudicio historiam susceptam exposuisse: neq; rectè facere eum qui ingenij sui vires in alieno opere explicare velit, præsertim ad infamiam auctoris. Ego, vt quicque retulit, sic sentisse, audiisse, comperisse existimo. Et cur non in hac potius persuasione perseuerem quàm illam inducam malevolentia, peruersitatis, virulentia? Quia enim contumelia afficit diuina & humana, sacra & profana. Si vera sunt, quæ est contumelia? (recte enim ille in comœdia negat se maledicere, quum, quæ vera sint, dicat) sin falsa, ostendatur falsitas. Sed quomodo ostendit? ratiunculis quibusdam & conclusiunculis leuissimis. Quod quasi ipse sentiret, ne hoc quidem agere se ait, vt mendacij, sed vt malignitatis reum peragat Herodotum. Hanc igitur defendamus, si possumus. Ac laudationibus illis minutis & tenuibus (vt vult Plutarch.) quot possunt opponi præclare, & pleno ore (vt dicitur) enunciata? Quale enim hoc? *Omniū quos scimus hominum primi Athenienses cursu illati in hostes sunt: omniū primi susinuere vestitus Medici & hoc ornatorum aspectum: ad illud autem vsque* Eratone, c. 117. *tempus nomen quoque Medorum terribile fuerat.* Addantur his quæ de Cynægiro scripsit. Ac nequis Athenienses tantum laudatos benignius credat, (in quo nescio quam suspicionem Ibi. c. 114. corruptelæ largitionibus voluntatis mouet Plutarchus, temerè quidem, vt videtur, neque ipse quicquam explanat) quid: parcene Lacedæmonios laudauit his verbis? *Sunt Lacedæmonij* Polymn. c. 104. *in certaminibus singularibus haud vllis alijs inferiores: in acie verò omniū mortalium præstantissimi.* Quid: horum ciues Sperthiam & Bulin parumne prædicatione sua ornauit? Sed hæc Polymn. c. 134. & s. Hoc nomen vsusest Herod. in Clione, c. 29. innumerabilia sunt. Atque in nomen sophistæ etiam inuehitur quasi probrosum: quum profecto eos, qui veluti opifices quidam essent sapientiæ, & artem quandam facerent illius, sophistas, vt citharistas & grammatistas, vocatos, & postea vitio hominum, (vt in alijs pluribus euenit) nomen quoque malè audiisse constet. Nam quòd exagitat præclaram sententiam de instabili & incerta fortuna rerum humanarum, quam Herodotus Soloni attribuerit (cui quidem similes & alibi leguntur) nimia sapientiæ & pietati hominis concedatur: qui veritus sit, ne si ita de Deo loquamur, vt humanus intellectus quæ dicuntur percipere possit, parū pij esse videamur. Cur ergo Deo oculos, manus, pedes, aures attribuimus? cur dicimus Deum irasci? cur vlciscietiam vereri profecto, tentare, pœnitere, lætari, dolere. *πόρρω ἢ λύπης κὶ χαρᾶς ἰδρυται τὸ θεῖον.* sine quibus illa ne intelligi quidem possunt. Quid Xenophon? (quo nemo fuit numinis colentior, nemo obseruantior, nemo impietatis erga Deum acrior hostis) nonne eandem sententiam ponere non dubitauit in præclaro illo opere suo historiarum rerum Græcarum: sic enim ait, *κὶ ὁ θεὸς ἥ, ὡς εἶπεν, πολλάκις χαίρει τοὺς μὲν μεγάλους ποίων, τὰς ἢ* Hellenic. c. 1. 5. *μεγάλους μικροῖς.* Hæc igitur sacrilega est in Herodoto sententia, quia secundum hominum intelligentiam *φθονεῖον* dixit esse τὸ θεῖον. Sed hæc quàm sint futilia quis non videt? Omissam autem illam retis fabulam & Pittaci pugnam ferat æquo animo Plutarchus: seque hoc consoletur, quòd, vt ait, tot alias exposuerit non magis profecto fabulosas. Sed prætereunda sunt certè aliqua, indigna quæ refutentur. Cræsi quidem annon satis clarè memorat eruditione, & doctrinam fortunæ aduersæ? cui *τὰ παθήματα μαθήματα ἐγέροντες.* Neque Xenophon sapientissimus vir dubitauit similiter post amissum regnum prudentiorem Cræsum producere. Ad alias argumentationes illius de Ephesis, Colophonis, Chiis: vbi quàm leui vitur ratione, quòd Lampfacenus Charon, antiquior ille quidem Herodoto, quædam non scripserit. Quasi nihil oportuerit narrare Herodotum, nisi quod in litteras iam esset relatum. Quod dictu est perquam ridiculum: præsertim quum ipse profiteatur, eorum quæ alij non comprehenderint, mentionem facere decreuisse. Sed cum de illis, tum de Samiis, Corinthiis, Lacedæmoniis, de Isagora, Aristogitone, Atheniensibus, Platæensibus, quæ disputat, pariamur sanè illum vincere. Quis enim, qui aduertere animum paulum modò voluerit, non perscruturus facile est victoriæ istius præclarum successum?

Venio igitur ad plenam lunam: de qua ingenuè fateor non intelligere me quæ à Plutarcho disputantur. Herodoti luculentissima narratio, quæ nemini non sit euidentis. Dicit enim, *negasse Lacedæmonios, posse contra legem ante plenam lunam in expeditionem sese proficisci, & remansisse in patria dum luna orbis cõpleretur: ac postea profectos, ita accelerasse, vt tertio die in* Eratone, c. 106. & 120.

Atticam Lacedæmone peruenirent. Hæccine narratio illam merebatur tragicam acclamationem, hunc autorem cælum ipsum, dierum rationem, omnes res confundere? Nam de lege, deque prælii die, sua fide affirmante utroque, venia (ut opinor) dabitur ei qui fidem Herodoti pluris sibi faciendam quam Plutarchi, & illum potius quam hunc sibi esse sequendum putauerit. De Philippide etiam obscura est infectatio: & erat hic locus in nostro libro corruptior.

Reliqua sunt calumniis manifestis referta, & vbique conspersa nigro sale, & atrocibus quidem illis sed infirmis criminibus referta. Sanè Thebanos, ut ciuitatem suam, (notum enim, fuisse hunc Charonensem Bæorum) exquisita & peraccurata defensione propugnauit, & in hac parte admodum vexauit autorem nostrum. In quo quidem ignoscendum est dolori ipsius, sed reprehendenda profectò impatentia & ira. Quam enim molestè fert & indignè laesos oratione ab Herodoto suos? Hoc igitur (ut apparet) vlcus tangi noluit, neque potuit ferre. Sed mendacii crimine Herodotum (ut opinor) facilè liberat, non modò fama illis temporibus longè latèq; vagata, sed conseruata etiam ad posteritatem prodigionis Thebanorum: de qua & Demosthenes argumentum duxit leuitatis & infidelitatis illius ciuitatis: & illud in sermonibus hominum semper permanfit, decimam à Thebanis Apollini persolui oportere. Cuius mentionem à Xenophonte scimus semel atque iterum fieri. Quum enim communi decreto statuissent Græciæ ciuitates, quæ aduersum Barbaros consenserant, ab iis qui nulla necessitate coacti Persæ se subiecissent, Delphico Apollini bello confecto decimam exigi debere, Thebani quidem potentia sua restitère decreto: sed quòd illo tenerentur, fama memoriæque hominum constantissimè perdurauit.

Præterea quamuis malitiosum & prauum Plutarchus faciat Herodotum, non stultum tamen fuisse neque hebetem confitetur. Quid autem incogitantius fieri potuisset, & in summa audacia amentius, quam ea affirmare atque tradere, quæ, si falsa essent, non modò paulo ante defunctorum dictis atque relationibus, sed memoriæ, viuorum propemodum, testimonio refutari atque redargui possent? Et ille cum tam impudente mendacio, cum tam inconsentanea expositione, cum narratione tam dissidente, in celeberrimum frequentissimùmque totius Græciæ conuentum (ita enim accepimus) venire, & illa validissima atque leuissima scripta, plena maleuolentiæ & obtrektionis, reclamantibus diuinorum & humanorum monumentorum inscriptionibus, recitare non dubitaret? Nimis ineptum & friuolum facis autorem, contra tuam quoque existimationem. Non audiuissent ac potius exhibissent, vel male etiam multatum illo tanto theatro eiecissent eum, qui plane ad irridendum & eludendum auditores, quique in communi Græciæ solenni que cœtu ad nomen Græcum proficendum lacerandumque adesset. De consilio autem & facto Leonidæ retinendi Thebanos etsi astute differit, nemini tamen non plurima in mentem venire arbitror, quibus hoc etiam loco defendi possit narratio. Adduxerat inuitos, sed sic ut à ciuitate delectos: ergo non modò illius, sed suorum quoque metus hos continuit. Dimisit alios, quos minus alacres in aperto esse discrimine videbat. illis enim parcendum decreuerat. Quomodo voluit autem vel potuit omnino quadringentos retinere, quum trecentos solum haberet ipse secum? Primum voluisse Leonidam perdere istos Thebanos dixerat: neque non plures quam trecenti cum illo fuère. Nam præter Thespienses, etsi non dicitur, cum trecentis tamen Spartanis sequutos alios plures ditionis ipsorum intelligere debemus. Ita enim fieri solitum scimus, ut Spartani nequaquam veluti solitarii, sed quodam satellitio suorum stipati in expeditionem proficiscerentur, quum singuli interdum ad septenos adducerent eorum quos εἰλωτας vocarunt. Sed quid facerent? aut in illis angustiis quid experirentur tutius quam quod retulit Herodotus? Neque aliud tempus omnino videtur fuisse vel defectionis, vel fugæ, vel transitionis, quam quod memorauit Herodotus. Sed in tanto tumultu quo pacto exaudiri potuit imploratio? Et interfectos enim scribit nonnullos, & vel de gestu intellectum fuit supplices hos esse. Notas quidem cur impudentissime confingere voluerit, causam equidem nullam reperio. Accusat paulo post asperitatem vocabuli, quòd de figura consuluisse dixerit Græcos. Nimis est seuerus noster Aristarchus. Atque etiam illud non tulerit credo, quòd rex regum censeret aufugiendum de Troia. non enim (ut opinor) mollius est φεύγειν, quam δρῆσθαι. Quid verò de Naxiis & Themistocle dicemus? Scilicet in metu tantum belli, & tempestate barbaricæ classis ingruente, incredibile fuerit, in sulanos homines non ad eos proficisci voluisse, quibus nemo non interitum aut seruitutem impendère existimaret. Themistocli verò indecorum aut turpe fuerit, adiutum ipsum alterius consilio, non solum omnia commentum fuisse: at Agamemnonem, non vnum aut alterum, sed decem συμφοράδμονας optare non puduit. Nam in Artemisia quòd facerías consumit suas, quibus nequaquam abupdat, fecisse videtur incogitantius.

Philippi-
ca 2.

Hell. 5.

Decretum
fœderis ex
stat in Po-
lymnia, c.
132.

Polymn. c.
205. &
220.

Calliope.
c. 28.

Polymn.
c. 233.

Vrania.
c. 4.

In iis quæ sequuntur, quod non modò quid perperam scripserit, sed quæ scribere etiam debuerit Herodotus, docere vult, sit hoc & ipsum præclaræ & singularis sapiëntiæ Plutarchi. Cetera inuoluta suspitionibus, & alienarum rerum mentionibus confusa, & fallacibus complexionibus intricata, & anxietate quadam mirifica accusationis sese ipsa infirmantia, vel relinquamus sanè, vel ad priora remittamus. Ad omnia enim ferme responderi dicique idem videtur posse: insaniam esse & furorem, non peruersitatem, neque fraudulentiam, ea commemorare, quæ quum primùm cognita fuissent, hominum scientia reprobarentur, à posterioribus autem inter se dissidere & contraria esse faciliè perspicerentur. Et si autem homines docti ac ingeniosi non difficulter reperiunt quomodo aliquid dicendo euertere odiosumque reddere aut suspectum possint, tanta est tamen vis veritatis, vt nescio quo pacto, quamuis oppressa & obscurata, illa plerunque tamen resistat atque eluceat contra dolos & versutiam. Quapropter non quid conquisierit ad insectationem Herodoti Plutarchus, neque conuicia quæ illi facit nimis cupidè; neque studium exagitandi autorem antiquissimum, sed rem ipsam spectabimus. Ipsi autem Plutarcho hoc dicimus,

--- οὐ μὲν ἔκαλεσά τ' αὐτὸν ἀγροβύεις.

Οἶδα καὶ δῆλον μὴ ἶσθαι ἀμείνονα τὸ δὲ νοῆσαι.

Εἴη ἔτι δὲ τὸν ἀπὸ πωρδῆς ἀγροβύεις,

Ἐξ ἄρα δὴ τοῖ ἐπί τ' αὐτοῖ φρένας ὄλεσαν ἄβελ.

Ulad. n.

Sic enim videtur non ille quidem quæ senserit ipse, in hoc libello differuisse, sed vel aliorum voluntati assentatus esse: vel quid in mala causa posset, ostendere voluisse. Quod si de animi sui iudicio & inductione illa ad talem modum disputauit, profectò in hac parte recessit à se ipse. Non enim aliter existimo quàm fuisse Plutarchum, virum non modò eruditum & sapientem, sed etiam bonum, quam famam, præsertim probitatis, vt tueretur, minus curasse illum apparet in proposito accusationis huius. Sed finem faciamus. Non enim iucunda nobis fuit quasi contentio & rixa cum tanto viro, quam tamen vt necessariam, omittere non potuimus, & in officij (vt rati sumus) custodia, & in studio nomini bonitatique autoris excellentissimi debito.

OBICITVR autem & hoc nobis, quod quidam volunt à Thucydide contra Herodotum dici, de fabulosis narrationibus & historiis confictis ad auditorum voluptatem, quæ quum delectatione tantummodo afficerent audientes, in presentia quidem iuuarent, sed diuturnum fructum non haberent. Ego verò non magis in Herodotum hæc conferri posse puto, quàm in quemlibet priorum de scriptoribus historiarum. Et (vt verum fatear) illas planè præclaras expolitiones antiquissimarum rerum oratione & verbis ad venustatem, & iucunditate quadam animos perfundendum, compositas (quales potissimum Pherecydis Syrij fuisse accepimus) grauissimum autorem existimo veritati rerum gestarum non oportere præferri censuisse: ac hilaritatem historiæ cedere seueritati, neque suauitatis cuiusdam lenitatem, constantiæ & dignitati narrationis anteponi voluisse. Sed de hoc quisque, vt lubuerit, ita statuat atque sentiat. Nos autem hoc teneamus: non modò propter sermonis elegantiam, & illam cum ab aliis, tum à Cicerone laudatam dulcedinem, & quasi amœnitatem quandam, diligendum hunc autorem, & in manibus semper habendum esse: sed propter rerum cognitionem maximarum, propter maximè ad vitam vtilium sententiarum copiam, ob plurima certò, accuratè, prudenter, honestè dicta, magnificandum nobis, vel in suo potius genere anteponendum vniuersis. Nota sunt ex Latinis Ciceronis & Quintiliani elogia præclarissima huius autoris. Græcorum autem quæ opinio de his libris fuerit, satis indicat inscriptio nominum Musarum, quibus omnem sapientiam & doctrinam & ingenij præstantiam, antiquitatem significasse notum est. Et quicumque meminere ipsius, honoris & laudis præfationem semper vsurpassè reperiuntur. Quas ob res neque me pigere operæ positæ in hoc autore debere puto, neque non hortandi mihi videntur omnes, vt studio singulari in hoc autore versari, & illum præcipuo amore complecti velint. Nam & mihi fructuosam fuisse lectionem huius videor sentire, & aliis item futuram esse confido. Visum autem, &c.

Thucyd.
lib. 1.
κτῆμα τῆ
ἰστορίας
καὶ ἄλλων
ἱστοριῶν
παρὰ τὴν
ἰστορίαν
τῆς
ἰστορίας

DE HERODOTO, EX EODEM IOACH,
CAMERARIO.

HERODOTI patrem fuisse Lyxem & Dryo matrem perhibent, patria Halicarnassensem: quod præscriptum nunc etiam in historia illius legitur. Parentes in sua ciuitate bono loco natos tradunt, ipsùmque fratrem habuisse Theodorū nomine. Quum autem teneretur halicarnassus à Lygdamide tyranno, nepote Artemisiæ reginæ Carix, secessit herodotus

Lucian. in Samum insulam: atque ibi lingua Ionica historiam magna cum cura composuit, relatam
Herodoto. in libros nouem: quum in frequenti Græciæ conuentu Olympiorum recitauisset, sic
vel Ectio- placuit vniuersis vt ita audirent quasi Musas loquentes: ideóque libris qui nouem (vt dixi-
ne. mus) essent, Musarum nouem indidere nomina. Quum reuersus in patriam autor fuisset ci-
 uibus suis tyranni expellendi, successit quidem res, sed inuidia maxima Herodotum exce-
 pit. Ita enim fieri solet vt periculorum metum parua securitate obtrectationes fere sequan-
 tur. Cedendum igitur, relinquendos ingratos ciues ratus, quum Atheniensium tum co-
 lonia in Thurios Italiæ populos deduceretur, sua sponte illis se colonis socium addidit: &
 ibi finiuit vitam suam: sepultusque fertur in foro. etsi quidam Pellæ mortuum fuisse tradide-
 re. Ipse facit mentionem λόγων Ασυνείων & λόγων Λιβυκῶν, quos conscripserit: de quibus ta-
 men hæc mentio solummodo restat. Herodotum scribunt, quum recitaret in Olympiis (vt
 supra retulimus) historias suas, audiuisse Thucydidem qui adhuc ætate puer esset: quumque
 Thucydides tum quasi diuinitus cōmotus lacrymas profudisset, animaduertisse hoc Hero-
 dotum, & gratulatum fuisse patri ipsius Oloro: hortatumque vt erudiendū curaret filium dili-
 genter: gliscere enim in animo illius cupiditatē bonarum artium atque disciplinarum. De Hero-
 doto Græcum epigrāma fertur, quo memoratur & illa inuidiæ fuga & discessio in Thurios.

Clione, c. 106.
Euterpe, c. 161.

*Exstat a-
 pud Ste-
 phanum:
 sed magis
 integrum
 in scholis
 Nebula-
 rum Ari-
 stoph.*

Ἡρόδοτον Λυξέω κρύπτης κόνις ἦδε θανόντα
 Ἰάδος δ'ερχαίης ἰσοείης κρύπτην,
 Δωρείων πάτρης βλασφόντ' ἀπο. τὰ γὰρ ἀπλητον
 Μῶμον ὑπεκπεφυγών, Θέριον ἔχε πάτριν.
 quod nos ita aliquando conuertimus,
 Terra, satum Herodotum Lyxe, tegit ista sepultum,
 Qui prisca Ionica laudem habet historia.
 Dorica produxit tellus hunc: unde fugatus
 Inuidia, hac patria Thuride sedit humo.

Eratone, 351.

Ex eo factum est vt aliqui præscriptionem Halicarnassensis mutarent in Thurii: quod &
 Plutarchus annotauit in libello De exilio. Reperio relatam hunc in Olympiadem LXXVII,
 & LXXXIII. cum quo non dissentit quod traditur, floruisse Thucydidem olympiade
 LXXXVII, & olympiade LXXXVIII. mortuum Periclem Xanthippi filium, cuius Herodotus
 meminit. Plinius vbi de ebena differit, Herodotum scribit Thuriis condidisse historiam an-
 no ab V. C. trecentesimo decimo. Quod & ipsum cum numero LXXXVII. olympiados con-
 sentit, quo aliqui floruisse Herodotum tradidere: quum acceperimus Romam conditam es-
 se circiter olympiada VI. Sane cum Hellanico vixisse fuisseque apud Archelaum, traditum
 est: quod tempus & Eurypidis poetæ fuit, quem genitum accepimus eo die quo Persæ fu-
 ere à Græcis fusi. Pherecydes & hecatæus diu ante illum historias & fabulas componere pri-
 mi oratione soluta cœpere. Fuit & Xanthus quidam scriptor Lydus, quem in Lydorum hi-
 storia sequutum herodotum putant. Fuit & Charon Lampfacenus paulò hoc superior, qui
 & ipse bellum Persicum descripsit. Sed & hellanicus suas historias ante herodotum edidit,
 quas ipse se legisse significat. Fuit hoc nomine Olophyxius Thrax, qui de nymphis & sacris
 scripsit: & alius, medicus.

DE DIALECTO IONICA, EX EODEM.

ORATIO Herodoti elegans est, & Ionicæ linguæ propria quadam facilitate, sine omni-
 bus veluti anfractibus, defluens. Dialectus autem (id est peculiare orationis genus)
 Ionum cum Attica lingua magnam habet communitatem. Nam & hæc quodam tempore
 appellatio Atheniensium, & Ionicæ omnes coloniæ Atheniensium fuere. In quibus acci-
 dit vt sonus vocis & forma sermonis in alieno scilicet Asiæ atque insularum mutaretur.
 Traditum autem est, appellatos primùm Cranaos incolas Atticæ, quum Pelasgi adhuc Græ-
 ciam tenerent: regnante deinde Cecrope, Cecropidas. Cui quum successisset Erechtheus,
 tum illis fuisse inditum nomen Atheniensium: ac mox ab Ione ductore, Ionum. Hic fuit
 Xuthi, vel Apollinis (vt poetæ) filius, susceptus ex Creusa Erechthei filia: & Ægiali ac Heli-
 ces regnum tenuit. Cuius gens postea à Dorienibus pulsæ, ab Atheniensibus in ciuitatem
 recepti fuere.

Pausan. Achaicis.

Varietates in Ionica lingua hæc fere annotantur. A in η mutatur, nisi Doricum fuerit a.
 ay mutatur in η. Mutatur & ε in η, diuisa diphthongo, itémque in genitiuis nominum δε.
 ων mutatum est ex ου. Crassæ mutantur in tenues. Attica mutatio est α in ε. Vsurpant Iones
 & ε

& e cum o, in genitiuis nominum ις, vbi Attici ω ponunt: quum ιος quoque communis sit & Ionica flexio. Vertunt π in κ. Item ω in φυ. itaque hæc diphthongus, Ionica vocatur. Pro ω accusatiuo faciunt οω. Duo ας in ξ mutant. Metaplasmus οι, in ες, Ionica est. similiter & alia quædam suæ huius dialecti formæ sunt. Est & mutatio η in α. Mutant ου in υ. Item ε in α. Addunt Iones finali σ, litteram ι, & in verbis, σι. Syllabam α circumflexam, εω faciunt. Interdum & non circumflexum ου primæ declinationis, εω faciunt. Vocabulis initialibus τ præponunt. ο & ε producant, addita υ & ι. Tertiæ declinationis genitiuum in οιο, de η, proferunt. ω faciunt ωι. Geminant consonantes, vt ας, ττ, ππ. Inserunt ε, item σ, nam βα primæ personæ pluralis, βα, & θου dualis, θου faciunt. Inserunt α in patronymicis. Iones integris & incontractis verbis nominibusque & participiis aduerbiisque, omnibus denique orationis partibus vtuntur. Mutant λω in εα. Augmenta præteritorum & aliarum dictionum initia abiiciunt. τ nominum in ας in declinatione elidunt. Vtuntur reduplicatione. Vtuntur & transpositione tam litterarum quàm syllabarum. Abiiciunt ι de diphthongo ει. Iniciales litteras abiiciunt. Ex ιε faciunt ι longum. Suas habent tertias personas plurales præteriti perfecti passiu, posita littera α ante ται finale, vt & in aliis. Infinitia per syllabam μσ producant. Sunt & contractiones & synalcephæ Ionum: sunt & apocopa.

Horum exempla promiscuè subnotauimus, & aliis quibusdam proprietatibus dialecti Ionica indicatis. Ηεροδότης Ἀλικαρνασσῆος ἰσορείης ἀπὸ διξίης ἡδὲ, pro Ἀλικαρνασσέως ἰσορίας ἀπὸ διξίης. Θουμασὰ pro θουμασά. Γουὸ πλὴν Γνάχου, pro Γώ. Πλείνας, pro πλέονας. Ἀπ' ἡς, pro ἀφ' ἡς. Ἀπελόμφοι, pro ἀφελόμφοι. & Ἀξιαπηγητότατα, pro ἀξιαφηγητότατα. Διαχωρηξάμφοις καὶ τὰλλα τῆς εἴκειν, pro διαχωρηξάμφοις καὶ τὰ ἄλλα ὧν ἐνεκα. Ἐρεζόνει, pro ἐρεζόνει. Ηίδει, pro ἡδιδε. Δεαπότια, pro δεαπότιω. Μίδης, pro Μίδας. Θέρον βασιλῆιον, pro βασίλειον. Ἐσάμφοι, pro ἐσάμφοι. Ἐπεκρέτων, pro ἐπεκρέτων. Κυρίω τῆς ἡμερέων, pro κυρίαν τῆς ἡμερῶν. Κιθῶνας, pro χιθῶνας. Ἐπὶ νόον ποιέσαι, pro ἐπὶ νοῦν ποιῆσαι. Περίεσπε, pro περιέσπε. Ἰέον, pro ἰέον. Ὀρπῆ, pro ἰορπῆ. Κένος, pro κένος. Ἐών, εἶσα, pro ὦν, ἔσα. Κεχωρίδαται, pro κεχωρισμένοι εἰσὶ. Ἐτετάχτο, pro τεταχμένοι ἦσαν. Τώρχαιον, ὠνθροπε, ὠναξ, ὠνήρ, ἀτερος, τὰν θρόπου, pro τὸ ἀρχαῖον, ὠ ἀνθροπε, ὠ ἀναξ, ὠ ἀνήρ, ὠ ἀτερος, ὠ ἀνθροπε. quæ Attica synalcepha & in aliis reperitur: vt πατέρω, τῆ ἑτέρω. Ὑβριος, πόλιος, pro ὑβριος, πόλιος. Ἐγχερίδιοι, pro ἐγχερίδιοι. Ἐπεῖν, ἀδελφός, pro ἐπῶν, ἀδελφός. Τένομα, μεῖνος, ξένος, pro τὸ ὄνομα, μόνος, ξένος. Ποιῦσαι, pro ποιῆσαι. Ἐδικαῖον, pro ἐδικαίου. Μέγας, τάμειν, pro μέγας, τέμειν. Ὀπίωνες, pro ὀπίωνες. Ὀρέων, pro ὀρέων. σαθμωμένοι, pro σαθμωμένοι. χρωμῶν, pro χρωμῶν. Κυνῆν, pro κυνή. ἀνθροπητή, pro ἀνθροπή. Τυφῶ, ἀθω, pro τυφῶν, ἀθων. quod plane Atticum est. Πλεῦν, pro πλέον. Πεσοδέκειο, pro πεσοδέχει. Ὠρα, pro ἰώρα. Διξά, τριξά, pro διασά, τριασά. Αἴ τ' ὀπίω, pro αὐτέπῳ. Ἐν τῆσι ἀμάξῃσι, pro ἐν ταῖς ἀμάξαις. ac concursum omnino vocalium Iones amant. Ἄδρησα, pro ἀδρασα, quæ non solent aufugere. Ἐμβατέων, pro ἐμβατῆδ. Ὀπόσον, ὄκου, κότε, pro ὀπόσον, ὀπου, ποτε. Βεβάλις, ὄρις, pro βεβάλις & ὄρις. Ἐσωνδέντες, pro ἡσωνδέντες & ἔσωνες, pro ἡσωνες. Ἀδαίς, pro ἀδαίς. Οἴκασι, pro ἰοίκασι. Κέρεα & γέρεα, pro κέρεα & γέρεα, contracto de κέρεα, eliso τ. Ἐσελάδατο, ἔσα λμῶροι ἦσαν. Κατες εφρατο, κατες εφμῶροι ἦσαν. Τεφμα, pro τραύμα, omisso υ. nisi magis est à verbo Ionico factum quod τεφέν illi dicunt. id est, πεφόνειν. Apud Homerum Ἐρίπρες, pro ἐρίπροι positum volunt: Ἐρυσάρματες ἰσῶποι. Herodotus Αἴ τοκέες, pro αὐτοκέλοτοι. Contra μάρτυροι & φύλακοι, Iones, pro μάρτυρες & φύλακες. Ὀψεα, pro ὄψη. quod Atticis est ὄψει. Ἀπκοιάτο, pro ἀφίκοντο. Ὀρμέατο, pro ὄρμιωτο. Μανασέων, pro Μίνασῶν. Λᾶξίς, pro λᾶξίς. ΟΥ in οιο solutio, & εσα, ac εσον, ποιητικώτερον videtur. Ὑπεφίον, λαῖον, pro ὑπεφῶν, λαῖον. Κραδίη, pro καρδία. κρατερός, pro καρτερός vt Homero Κράπαδος, pro Καρπαδος. Reduplications sunt Homericæ, Τετύκοιτο, ἐκλέλαδον, τεταχῶν. Herodotus Ἀραιρημῶροι dixit pro ἡρημῶροι. Ἐνθεῦτεν, pro ἐντεῦθεν. Ἀποθανύμφοι, pro ἀποθανέμφοι. Duplicationes consonantium Ionica illæ quidem esse perhibentur, sed sunt poetica, vt ὄσον φέρτερός εἰμι. ὄστῃ τοι ἐν μεγάροισι. ὄσπῳτ' ἀνὴρ ἐδέλει.

EX E O D E M.

Ionica est & articuli pleonasmus. vt, Τὰς μὲν ἀνάσσειεν, ὁ δὲ Ἀτρεΐδω ἐναρίζοι, pro ἐναρίζοι δέ. in quibus ὁ pronomen esse volunt, & significare αὐτός, Ionicé. Polymnia, εἰ μὲν πένεο σφάλμα φέρον τὰ βαρβάρω, τ' μὲν ἔλεγχον ἔδεν, ὃ ἢ τὰ δυσχεσάτα ἐκλεξόμενος, siquid inerat quod fraudi esset barbaro, eorum nihil memorabat, sed eligens maximè fausta.

Est autem & aliorum pronominum hic vsus, εἰ ἢ ταῦτα ὑποδυέειν ἐκ ἐπιλήσεως, σὺ ἢ πάντως σεφτευμα ἀνάξεν, pro ἀλλὰ πάντως ἀνάξεις. Et rursum, ἡ σέ γα, pro ἡ γα. Iliad. ρ.

Ὅς' ἐπεὶ ἄρκε κἀμῆσι κούας τ' ἀνδρας τ' ἐρεθίζων,
Οἴ' τε μιν ἐκ εἰώσι βωῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσται,
Πάνυ χρι ἐγρήσοντες, ὃ ἢ κρειῶν ἐρεθίζων Ἴθυει.

Ionum sunt anastrophæ. vt, ὄρνιθες ὡς. Iliad. β. - ἕσε ἕοικε κἀκὸν ὡς δευδίαςεσται. Sic ᾧ ἐπι, pro ἐφ' ᾧ. Et, βιοτῆς νῦν μὲν ἀνδροπατῆρος πῖρι. Iliad. ε. τότε δ' ἦδη ἔχον κ' ἰαίνα μέλαινα. i. κατέχευε.

Sunt & ὑποκοπῆ Ionica verbi substantiui. vt, ἐνὶ προ ἔνεσι, μετὰ προ μέτεσι. Hom. πᾶρ ἔμοι γε κἀ ἄλλοι, id est, πᾶρ εἰσιν ἐμοί.

Cum aliter, rum interposito ὧν dirimunt coniungenda, μέχει μὲν ὧν ποῦτων. & ἐύβλω πᾶσι τὰ κέρεα ἐλίσων, id est, πᾶσι ἐλίσων. & κατ' ὧν ἐκάλυψε, pro κατεκάλυψε. & κατὰ με ἐφάρμαξας, pro κατεφάρμαξας ἐμέ. & εἶπε τῆς Βαβυλωνίων, pro τῆς Βαβυλωνίων τῆς. Sic ὡς ἢ αὐτῶς, pro ὡς αὐτῶς δέ. Iliad. β. κἀ δὲ κεν δὺχολῶ. & Iliad. ρ. -- δὲ δὲ ἢ μελιηδέα θυμὸν ἐλωμα, pro κ' ἢ δὺχολῶ, & ἀφέλωμα θυμὸν. Iliad. α. ἐκ δ' ἔλον Ἀτρείδῃ. i. ἐξείλον δέ. Sic ὑπὸ δ' ἤρεον, pro ὑφῆρην. Polymn. δὲ πᾶντα τὰ χρήματα ἀγῶν, i. ἀπάγων.

Præpositiones absolutè, quasi aduerbialiter, sæpe ponunt: μὲν δὲ, τὸ ἑσπῆς ἀπικομῆς εἰς Σάρδεϊς, postea verò, quum exercitus Sardis venisset. Sic, κἀ πρὸς ἀνεπισήμονες ἔσαν, prater ea. Iliad. χ. Πρὸς δὲ μετ' ἑσθλῶν ἐπὶ φρονέοντ' ἐλέαρε. Alibi, ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλιόν. Item, δὲ πρὸς ἢ εἶτατο κ' τ'. Herodot. Polymnia. ἐν δὲ Ἀρτέμιδος ἱερῶν, in illo litore est fanuin Dianæ.

Ionicum est casum ad præpositionem referri quæ cum verbo adiuncto composita est. vt, ὅπ οἱ ἐνορήθη, id est ὅ, π ὀρήτο ἐν αὐτῷ, quid in se animaduerteter. Iliad. β. -- τέο δ' αὐδ' ὀπτιμέμφει, id est, ὀπτι τίνος μέμφει. Et ὡμοισιν ἐπέειπ. i. εἶπ ὀπτι τοῖς ὡμοῖς. Item Iliad. ν. Θεσσαὶ ἔκτορα εἶπε πρὸς αἰ. i. αἰ. πρὸς τ' ἔκτορα. Herod. Clione, τρία γὰρ ἔτα ἀπανεβάλλετο τ' Σαρδίων ἀλωσιν, id est, ἐπ' ἔτα τρία, in tertium annum distulit Sardinum expugnationem. Idem, δὲ ζεῖ τ' ἠώρης τ' Ἀραβῆς, id est, ὄζει δὲ τ' ἠώρης.

Singularis vltus infinitiui (ἔῃ), Ionicus est, hoc modo, κἀ τῆς Ἰωνας ἐν ἐδὲν λόγῳ ποιησάμενος τῷ πρῶτῳ (ἔῃ), vt hac prima quidem cura esset. Et, ἐδὲ ὁμολογήσομεν ἐπόντες (ἔῃ), quod volentibus quidem nobis fiat. Et, τὸ δὲ σύμπαν (ἔῃ), In quo totum verteret, aut Re ipsa.

HERO.

HE
IO
COLLEC
HE
ro (ad plet
onu humer
ciendo, ca
Præferim
commentat
militum ex
nis solam
licia, at q
vitefari a
com par
dolo, in au
Neque tami
multo turp
nurguamli
eorum non
pudenti
obtrusa ven
(id est, de f
Ceterum
mine) vt im
aliquid ad
lia (des fa
Sed malat
esse. Ne h
tis, (qua
attulisse.